

have arbejdsløse Dage, fordi de skifte fra et Sted til et andet, og naar man sammenlægger alt dette, vil jeg paastaae, at kun meget faa af dem naae op over 300 Rbd. og altsaa endnu over færre 400 Rbd.. Den Stat, der kommer til at paahvile dem, bliver altsaa saa godt som ingen, og man kan derfor slyde hele denne Betragtning tilfide. Der er et Forslag, som hænger nøje sammen med dette, og det er det, som gaaer ud paa at indføre Ordet „privat“ i Forslaget Nr. 13, for ogsaa at fastholde dem, der ad privat Veie have Beskæftigelse her i Byen. Dette hænger sammen med, hvad jeg nylig omtalte, og det forekommer mig, at dette Forslag er fuldkommen berettiget, at det udfylder et Hul, der ellers vilde være tilstede i Bestemmelsen i Forslaget Nr. 13. Man siger imod det sidstnævnte Forslag, at det er en Uret mod de andre Communer, men denne Forestilling fremstaaer jo kun, naar man ikke holder sig til den ganske simple Ting, at betragte Skatten som en Omkostning, thi de andre Communer have jo for Dieblirket de Vedkommende sat gennem Formue- og Leiligheds-skatten, og at de ikke bruge den behørig, at de ikke bruge den tilgavns, det er deres Feil, thi der er Intet, som hindrer dem deri. Antager man Forslagene under Nr. 17 og 18, vil det kun medføre en Mangel ved Loven, thi man kommer da ind paa saa mangfoldige Vanstkeligheder, ubestemmelige Forhold og Afregninger mellem de forskjellige Communer, som ikke nogeninde kunne bringes i Orden; naar man derimod ganske rolig holder sig til Forslaget under Nr. 13 med denne Tilføining om Private, skal man see, at der ikke bliver nogen Vanstkelighed. Kjøbenhavn opkræver efter een Maalestok, og den anden Commune, hvori den Vedkommende boer, lever og fortærer sine Midler, opkræver efter de Regler, der gjælde for den, og ingen af dem vil komme til at ramme den, der ikke kan taale det, derfor er der ingen Fare. Der vil ved Indførelsen af Indtægts-skatten foregaae Noget, som upaatvivlelig for en Tid vil bringe Mange til at være misfornøiede, og det er nemlig det, at det paa eengang vil vise sig, at en Mængde af de Mænd, der have paastaet, at de kun havde ringe Indtægter, vilde komme til at staae langt over den Mindre Indtægt, som i det Hele haves af de Statte-

lydende, og det har sine Ubekvemmeligheder, det har sine store Ubekvemmeligheder, thi saa kan man ikke mere sige: jeg har en lille Indtægt! saa er man nødt til at sige: jeg har en stor, saa er man nødt til at tage imod min Blyksning, der stedsse gaaer ud paa, at den, der bliver misfornøiet med Indtægts-skatten, har en god Indtægt, medens den, der ikke har Noget at slyde af, bliver fornyet med Indtægts-skatten. Naar man taler om den store Mængde, Befolkningen osv., saa glemmer man den store Mængde, saa overseer man Befolkningen, saa constituerer man en lille Classe, som man er saa tilbøielig til at kalde Befolkning, og denne lille Classes Misfornøielse skal saa at sige kunne aave hele Tilværelsen; det er ganske vist, at det skeer, denne Classe aaver den meget for meget, men vi maae daglig arbeide paa at bringe den til i den Henseende at være noget forstandigere. Der er Intet i Verden, som for Dieblirket skaber Staten og Samfundet en mere farlig Fortrædelighed, end saaledes at ville give sit lille Antal Overvægten og en altsor stor Gyldighed; der er Intet, der i den Grad vil fordærve den hele velhavende Classes Stilling i Samfundet, end at have en Indtægts-skat, og der er Intet, som vil skaffe en bedre Forstaaelse mellem det me-nige Folk og de Høierestaaende end at lække Indtægts-skatten og betale den. Jeg skal ikke forfølge dette længere, jeg gjentager kun, at det er min fulde Overbeviisning, at Forslaget under Nr. 13, holdt fast i dets Reenhed, med den før omtalte lille Tilføielse, er simpelt og let at gennemføre, men at Forslagene under Nr. 17 og 18, bragte i Forbindelse dermed, vilde gjøre det uforstaaeligt, fremkalde Vanstkeligheder til ingen Nytte og gjøre det i sig selv urigtigt.

Der er dog endnu et Spørgsmaal, som foreligger, og det er Tvivlen — her foreligger et Endringsforslag, som gaaer ud herpaa — om man med Ret efter Indtægts-skattens Regler kan beskatte den, der ikke boer i Kjøbenhavn, men har fast Eiendom der. Indtægts-skattens Regler overføres jo ganske simpelt herpaa; har den Vedkommende ingen Indtægt af denne Eiendom, kommer han heller ikke til at svare Indtægts-skat af den, og har han Indtægt deraf, saa svarer han naturligtvis Indtægts-skat